

DA

DA

DA

EUROPA-KOMMISSIONEN

Bruxelles, den 29.9.2010
KOM(2010) 524 endelig

2010/0278 (COD)

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING

om en effektiv håndhævelse af budgetovervågningen i euroområdet

BEGRUNDELSE

1. BAGGRUND FOR FORSLAGET

Den globale økonomiske og finansielle krise har afsløret og øget behovet for en bedre koordinering og overvågning af de økonomiske politikker i Den Økonomiske og Monetære Union (ØMU). De eksisterende instrumenter og metoder til samordning og overvågning gjorde det muligt for EU at ride en storm af, som ingen medlemsstat kunne have klaret på egen hånd. EU-institutionerne og medlemsstaterne reagerede hurtigt og arbejder fortsat sammen for at rejse sig igen efter en krise, som vores generation ikke tidligere har oplevet magen til.

De seneste erfaringer har imidlertid også vist os, at der fortsat er huller og svagheder i det eksisterende samordningssystem og i de eksisterende overvågningsprocedurer. Der er bred enighed om, at rammerne for ØMU hurtigst muligt bør forstærkes for at befæste den makroøkonomiske stabilitet og sikre holdbarhed i de offentlige finanser, der begge er forudsætninger for en varig output- og beskæftigelsesvækst.

Krisen har på drastisk vis vendt de gunstige økonomiske og finansielle vilkår, der var fremherskende indtil 2007, og atter engang vist, at de ekstraintægter, der blev akkumuleret i de gode tider, ikke i tilstrækkelig grad blev udnyttet til at skabe et manøvrerum til brug i dårligere tider. I de fleste medlemsstater bliver der behov for en betydelig konsolidering for igen at få den offentlige gæld til at falde. Dette er så meget desto mere akut, som EU-samfundene og EU-økonomierne står over for at skulle håndtere konsekvenserne af en aldrende befolkning, der vil øge presset på udbuddet af arbejdskraft og på de offentlige budgetter. Det vil være særdeles vigtigt for de fleste lande at mindske deres offentlige gæld, da den har en negativ effekt på de økonomiske incitamenter og den økonomiske vækst, idet den fører til højere skatter og risikopræmier.

Nogleinstrumentet for den finanspolitiske samordning og overvågning er stabilitets- og vækstpagten, der gennemfører traktatens bestemmelser om budgetdisciplin. Det er vigtigt at forstærke pagten for både at gøre den aftalte koordinerede exitstrategi mere troværdig og undgå en gentagelse af fortidens fejltagelser. De forslag, der nu fremlægges, tjener til at forstærke pagten ved: i) at forbedre dens bestemmelser med udgangspunkt i de indhøstede erfaringer, ikke mindst krisen, ii) udbygge den med mere effektive håndhævelsesinstrumenter og iii) supplere den med bestemmelser om nationale finanspolitiske rammer. Disse forslag er led i en bredere reform af den økonomiske styring under Europa 2020-strategien, der inkluderer forslag til, hvordan der kan rettes op på de makroøkonomiske uligevægte ved at skærpe tilsynet med bl.a. varslings- og sanktionsmekanismer. Den økonomisk-politiske samordnings forskellige strenge, herunder overvågningen af strukturreformer, skal integreres i en ny overvågningscyklus, "det europæiske halvår", der kommer til at samle de eksisterende processer under stabilitets- og vækstpagten og de overordnede økonomisk-politiske retningslinjer, herunder samtidig indgivelse af stabilitets- og konvergensprogrammer og nationale reformprogrammer.

2. RESULTATERNE AF KONSULTATIONERNE MED INTERESSEREDE PARTER

Kommissionen har tidligere på året skitseret nærværende forslag i to meddelelser, nemlig meddelelsen af 12. maj 2010 om styrket samordning af de økonomiske politikker og meddelelsen af 30. juni 2010 om øget samordning af de økonomiske politikker med henblik på stabilitet, vækst og beskæftigelse – redskaber til styrkelse af den økonomiske styring i EU. Kommissionen valgte at udsende formelle meddelelser for at vise, at den var indstillet på at indlede en dialog med medlemsstaterne, Europa-Parlamentet og alle andre interesserede parter og samtidig levere konkrete forslag til handling.

I juni 2010 fastslog Det Europæiske Råd, at der var behov for en tættere samordning af medlemsstaternes økonomiske politikker. Der blev indgået en aftale med de første retningslinjer vedrørende stabilitets- og vækstpagten og vedrørende budgetovervågningen. Det Europæiske Råd nåede navnlig til enighed om følgende: i) at styrke både den forebyggende og den korrigerende del af stabilitets- og vækstpagten, herunder med sanktioner, på en måde, der tager hensyn til den særlige situation i de enkelte medlemsstater i euroområdet, ii) i forbindelse med budgetovervågningen at lægge større vægt på gælds niveauer og gældsudvikling samt holdbarhed generelt, iii) at sikre, at alle medlemsstater har nationale budgetregler og mellemfristede budgetrammer i overensstemmelse med stabilitets- og vækstpagten, og iv) at sikre en høj kvalitet i de statistiske oplysninger.

Det Europæiske Råd opfordrede den taskforce om økonomisk styring, der blev oprettet på Det Europæiske Råds møde i marts i 2010, og som ledes af formanden for Det Europæiske Råd, og Kommissionen til hurtigt at videreudvikle disse retningslinjer og gøre dem operationelle. Der har udviklet sig et konstruktivt samarbejde mellem Kommissionen og taskforcen. Kommissionen har bidraget til taskforcens arbejde med ovennævnte meddelelser og forskellige ad hoc-bidrag.

3. FORSLAGETS RETLIGE ASPEKTER

Retsgrundlaget for stabilitets- og vækstpagten er artikel 121 og 126 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde. Stabilitets- og vækstpagten består af Rådets forordning (EF) nr. 1466/97 af 7. juli 1997 om styrkelse af overvågningen af budgetstillinger samt overvågning og samordning af økonomiske politikker (pagtens forebyggende del), Rådets forordning (EF) nr. 1467/97 af 7. juli 1997 om fremskyndelse og afklaring af gennemførelsen af proceduren i forbindelse med uforholdsmæssigt store underskud (pagtens korrigerende del) og Det Europæiske Råds resolution af 17. juni 1997 om stabilitets- og vækstpagten. Forordningerne blev ændret i 2005 ved forordning (EF) nr. 1055/2005 og forordning (EF) nr. 1056/2005, og de blev suppleret med Rådets rapport af 20. marts 2005 om "En bedre gennemførelse af stabilitets- og vækstpagten". Nærværende forslag tjener til igen at ændre forordning (EF) nr. 1466/97 og forordning (EF) nr. 1467/97. En ny forordning vedtaget af Europa-Parlamentet og Rådet om effektiv håndhævelse af budgetovervågningen i euroområdet indeholder forslag til endnu andre håndhævelsesinstrumenter. Denne forordning er baseret på traktatens artikel 136 sammenholdt med artikel 121, stk. 6. Kravene til medlemsstaternes budgetrammer er fastlagt i et nyt rådsdirektiv baseret på artikel 126, stk. 14. Det tjener især til at præcisere de nationale myndigheders forpligtelser til at overholde bestemmelserne i artikel 3 i protokol nr. 12 til traktaten, der handler om proceduren i forbindelse med uforholdsmæssigt store underskud.

Stabilitets- og vækstpaktens forebyggende del tjener til at sikre, at medlemsstaterne fører en forsigtig finanspolitik, så der ikke bliver behov for strengere former for samordning for at forhindre, at holdbarheden i de offentlige finanser sættes over styr med potentielle negative konsekvenser for ØMU som helhed. Derfor skal medlemsstaterne forelægge stabilitets- eller konvergensprogrammer, der viser, hvordan de agter at nå deres mellemfristede budgetmål, der fastsættes som en procentdel af deres BNP i strukturelle termer (dvs. konjunkturkorrigeret og ekskl. engangsforanstaltninger og midlertidige foranstaltninger) og differentieres landene imellem omkring en stilling, der er tæt på balance, for at tage hensyn til den offentlige gælds størrelse og forpligtelserne knyttet til befolkningens aldring. Medlemsstater, der ikke har nået deres mellemfristede budgetmål, forventes at nærme sig det i et årligt tempo på 0,5 % af BNP in strukturelle termer.

Bevægelsen i retning af de mellemfristede budgetmål har imidlertid generelt set været utilfredsstillende og gjort de offentlige finanser meget sårbare over for den økonomiske krise. Desuden har den strukturelle saldo i praksis vist sig at være utilstrækkelig som mål for et lands underliggende budgetstilling, da det er vanskeligt at vurdere økonomiens placering i konjunkturforløbet i realtid, og da der ikke tages tilstrækkelig hensyn til uventede indtægter og udgifter, der ikke er direkte forbundet med konjunkturforløbet (især udviklingen på boligmarkedet og finansmarkedet). I en række medlemsstater betød det, at selv øjensynligt sunde budgetstillinger forud for krisen dækkede over det forhold, at der var behov for betydelige ekstraindtægter for at finansiere udgifterne, men da de udeblev, voksede budgetunderskuddene kraftigt.

For at rette op på disse brister indebærer reformen af den forebyggende del, at de nuværende mellemfristede budgetmål og kravet om en årlig forbedring af underskuddet med 0,5 % af BNP bibeholdes, men at de gøres operationelle gennem et nyt princip om udformning af forsigtige finanspolitikker. Dette princip indebærer, at den årlige vækst i de offentlige udgifter ikke bør overstige – og, hvis det mellemfristede budgetmål ikke er blevet nået, bør ligge klart under – en forsigtigt beregnet mellemfristet BNP-vækstrate, medmindre det mellemfristede budgetmål er blevet klart overgået, eller den udgiftsvækst, der ligger over den forsigtigt beregnede mellemfristede vækstrate, modsvares af diskretionære foranstaltninger på indtægtssiden. Hovedsigtet er at sikre, at ekstraordinære indtægter ikke bruges, men i stedet øremærkes til mindskelse af gælden. Det nye princip vil give et benchmark, der kan benyttes til vurdering af landenes finanspolitiske planer i henhold til deres stabilitets- og konvergensprogrammer. Hvis en medlemsstat ikke overholder den aftalte udgiftsvækstrate og ikke træffer de foreskrevne indtægtsforøgende foranstaltninger, kan det foranledige en advarsel fra Kommissionen og, hvis situationen fortsætter og/eller er særlig alvorlig, en henstilling fra Rådet i henhold til traktatens artikel 121 om at træffe korrigerende foranstaltninger. En sådan henstilling, der vedtages som led i stabilitets- og vækstpaktens forebyggende del, vil for første gang og kun for eurolandenes vedkommende blive bakket op af en håndhævelsesmekanisme i henhold til traktatens artikel 136 i form af deponering af et rentebærende beløb svarende til 0,2 % af BNP. Der indføres en procedure med "omvendt afstemning" i forbindelse med kravet om deponering af dette rentebærende beløb. Efter vedtagelsen af en henstilling skal beløbet deponeres i overensstemmelse med Kommissionens forslag, medmindre Rådet træffer afgørelse om det modsatte med kvalificeret flertal inden for en frist på ti dage. Rådet vil kun kunne reducere størrelse af det beløb, der skal deponeres, med enstemmighed eller efter forslag fra Kommissionen og en begrundet anmodning fra den berørte medlemsstat. Det deponerede beløb betales tilbage med de påløbne renter, når Rådet vurderer, at den situation, der gav anledning til deponeringskravet, er ophørt.

Den korrigerende del af stabilitets- og vækstpagten tjener til at forhindre alvorlige budgetpolitiske fejl, der kunne udgøre en risiko for holdbarheden i de offentlige finanser og være til potentiel fare for ØMU. Den medfører en forpligtelse for medlemsstaterne til at undgå uforholdsmæssigt store offentlige underskud, der er defineret ud fra en numerisk øvre grænse for henholdsvis underskuddet (3 % af BNP) og gælden (60 % af BNP eller faldende med en tilfredsstillende hastighed). Proceduren i forbindelse med uforholdsmæssigt store underskud, der tjener til at implementere forbuddet mod uforholdsmæssigt store underskud, består af en række etaper, der for eurolandenes vedkommende i sidste ende indbefatter finansielle sanktioner.

Proceduren i forbindelse med uforholdsmæssigt store underskud er regelmæssigt blevet anvendt i overensstemmelse med de relevante bestemmelser, selv i den usædvanlige situation under finanskrisen, hvilket har medvirket til at bestyrke forventningerne om en korrekt udgang på krisen. Der har imidlertid vist sig en række brister. Skønt underskuds- og gældskriterierne i princippet vejer lige tungt, og et konstant højt gældsniveau unægteligt udgør en alvorligere trussel mod holdbarheden i de offentlige finanser end et undertiden stort underskud, har "3 % af BNP"-grænsen næsten været det eneste fokuspunkt i forbindelse med proceduren i forbindelse med uforholdsmæssigt store underskud, mens gældsniveauet hidtil har spillet en mere marginal rolle. Det skyldes, at gældskriteriet er mindre ligetil at benytte end underskudskriteriet, bl.a. fordi det ikke er utvetydigt, hvad der menes med udtrykket "en tilfredsstillende hastighed", og fordi variabler, som ligger uden for regeringens kontrol, f.eks. inflation, har større indflydelse på gældskvoten. Proceduren i forbindelse med uforholdsmæssigt store underskud bakkes i princippet op af en stærk håndhævelsesmekanisme, da der kan, og skal, pålægges finansielle sanktioner, hvis en medlemsstat undlader at rette op på et uforholdsmæssigt stort underskud. Sådanne sanktioner finder dog anvendelse på et for sent tidspunkt i forløbet til, at de reelt kan forebygge alvorlige finanspolitiske fejltagelser, ikke mindst fordi det pågældende lands finansielle situation kan have forværret sig i en sådan grad, at truslen om en bod bliver mindre troværdig på netop det tidspunkt, hvor den skulle blive en reel trussel. Endelig har den seneste krise vist, at hvis forpligtelsen til at korrigere uforholdsmæssigt store underskud bidrager til at forankre forventningen om, at staten kan fastholde sin solvens, kan det være nødvendigt, at køreplanen for korrektionen og sammensætningen af tilpasningen afspejler forhold, der er relevante for hele ØMU.

For at rette op på disse mangler fremsættes der følgende centrale forslag til en reform af den korrigerende del.

Gældskriteriet som led i proceduren i forbindelse med uforholdsmæssigt store underskud skal gøres operationelt, bl.a. gennem vedtagelse af et numerisk benchmark til måling af, om gældskvoten er tilstrækkeligt faldende i retning af tærsklen på 60 % af BNP. Mere præcist må en gældskvote på over 60 % anses for at være faldende i et tilfredsstillende tempo, hvis afstanden til referenceværdien på 60 % af BNP er blevet mindsket i løbet af de seneste tre år med en tyvendedel om året. Manglende overholdelse af dette numeriske benchmark betyder imidlertid ikke nødvendigvis, at landet skal anses for at befinde sig i en situation med et uforholdsmæssigt stort underskud, da en sådan afgørelse kræver, at der tages hensyn til samtlige relevante faktorer, herunder med henblik på vurderingen af gældsudviklingen, f.eks. om mindskelsen af gælden bremses af en meget lav nominel vækst, kombineret med risikofaktorer knyttet til gældssammensætningen, den private sektors gæld og de forpligtelser, der implicit knytter sig til befolkningens aldring. I overensstemmelse med det forhold, at der lægges større vægt på gældssituationen, bør der tages større hensyn til relevante faktorer ved

manglende overholdelse af underskudskriteriet, hvis en given medlemsstat har en gæld, der ligger under tærsklen på 60 % af BNP.

Den mere fleksible tilgang, der foreslås for at tage hensyn til de faktorer, der er relevante for bestemmelsen af, om der foreligger et uforholdsmæssigt stort underskud, kan også være til fordel for de lande, der gennemfører reformer af deres pensionssystemer, i en længere periode end den overgangsperiode på fem år, der opereres med i dag. Stabilitets- og vækstpaktens særlige bestemmelser om reformer af pensionssystemet, når det gælder underskudskriteriet, udvides nu også til at gælde for gældskriteriet. Det sker ved at operere med samme femårige overgangsperiode med hensyn til nettoomkostningerne forbundet med sådanne reformer ved bedømmelsen af, om gældskriteriet er opfyldt. Endelig skal der tages samme hensyn til en delvis eller komplet annullering af tidligere reformer af pensionssystemet, både under lanceringen og indstillingen af en procedure i forbindelse med uforholdsmæssigt store underskud.

Håndhævelseselementet forstærkes ved at indføre et nyt sæt finansielle sanktioner for eurolandene, der skal anvendes på et meget tidligere tidspunkt i processen efter en gradueret skala. Mere specifikt vil der blive stillet krav om deponering af et ikke-rentebærende beløb svarende til 0,2 % af BNP, så snart det fastslås, at der foreligger et uforholdsmæssigt stort underskud i en medlemsstat, og det således deponerede beløb konverteres til en bod, såfremt medlemsstaten ikke efterkommer den oprindelige henstilling om at rette op på underskuddet. Beløbet svarer til den komponent i de sanktioner, der allerede kan træffes som led i sidste etape af proceduren i forbindelse med uforholdsmæssigt store underskud. Det har også forbindelse til EU-budgettet, hvilket vil lette den påtænkte overgang til et håndhævelsessystem baseret på EU-budgettet som beskrevet i førnævnte meddelelse fra Kommissionen af 30. juni 2010. Såfremt en medlemsstat fortsætter med ikke at tage skridt til at bringe situationen med et uforholdsmæssigt stort underskud til ophør, skærpes sanktionen i overensstemmelse med de allerede gældende bestemmelser i stabilitets- og vækstpakten. For at undgå en vilkårlig håndhævelse foreslås det, at der benyttes en mekanisme med "omvendt afstemning" ved pålæggelse af nye sanktioner i de forskellige etaper af proceduren i forbindelse med uforholdsmæssigt store underskud. Helt præcist betyder det, at som led i hver etape af proceduren i forbindelse med uforholdsmæssigt store underskud vil Kommissionen fremsætte forslag til en relevant sanktion, som vil blive betragtet som vedtaget, medmindre Rådet beslutter det modsatte med kvalificeret flertal inden for en frist på ti dage. Størrelsen af det ikke-rentebærende beløb, der skal deponeres, eller af boden kan kun reduceres eller annulleres af Rådet med enstemmighed eller på basis af et specifikt forslag fra Kommissionen begrundet i exceptionelle økonomiske omstændigheder eller efter begrundet anmodning fra den berørte medlemsstat.

Desuden præciseres kriterierne for vurderingen af, om henstillingerne efterleves i hver enkelt etape, herunder muligheden for en forlængelse af fristen til at korrigere det uforholdsmæssigt store underskud, ved udtrykkeligt at fremhæve de finanspolitiske variabler, som regeringen kan forventes at have direkte kontrol over, navnlig de offentlige udgifter, hvilket svarer til den tilgang, der foreslås under den forebyggende del. Foruden disse landespecifikke omstændigheder indføres der en mulighed for også at forlænge fristerne i tilfælde af en generel økonomisk krise.

Det kan ikke forventes, at en effektiv håndhævelse af rammerne for den finanspolitiske samordning i ØMU ene og alene kan ske på basis af bestemmelser, der er fastlagt på EU-plan. Eftersom udformningen af finanspolitikken i EU foregår decentralt, og medlemsstaterne skal gøre EU-reglerne til deres egne regler, er det vigtigt, at der i de nationale budgetrammer tages

hensyn til formålene med rammerne for den finanspolitiske samordning i ØMU. De nationale budgetrammer er det sæt af elementer, der udgør grundlaget for den nationale finanspolitiske styring, dvs. de landespecifikke institutionelle politiske forhold, der former de finanspolitiske beslutninger på nationalt plan. Dette inkluderer de offentlige regnskabssystemer, statistikker, prognosemetoder, numeriske budgetregler, budgetprocedurer, der regulerer alle dele af budgetprocessen og frem for alt de mellemfristede budgetrammer, samt de budgetmæssige forbindelser mellem de forskellige dele af den offentlige sektor. Medlemsstaternes individuelle behov og præferencer skal respekteres, men ikke desto mindre er der bestemte kriterier, der skal være opfyldt for at sikre en vis minimumskvalitet og overensstemmelse med budgetrammerne i ØMU. Disse er omhandlet i det direktiv om nationale budgetrammer, der fremlægges forslag til som supplement til reformen af stabilitets- og vækstpakten. I henhold til disse kriterier skal de helt grundlæggende dele af de nationale budgetrammer, dvs. de regnskabsmæssige og statistiske aspekter og prognosemetoderne, være i overensstemmelse med europæiske minimumsstandards for at øge gennemsigtigheden i og lette overvågningen af den finanspolitiske udvikling. De nationale budgetrammer bør ligeledes bygge på en flerårig finanspolitisk planlægning for at sikre, at de mellemfristede målsætninger, der fastsættes på EU-plan, kan realiseres. Medlemsstaterne bør endvidere indføre numeriske finanspolitiske regler, der kan bidrage til, at tærsklerne for det offentlige underskud og den offentlige gæld ikke overskrides. Medlemsstaterne skal sikre, at disse kriterier gælder for alle underafdelinger af den offentlige sektor. De nationale myndigheder skal også sørge for, at budgetprocessen er gennemsigtig ved at give detaljerede oplysninger om alle midler uden for budgettet, skatteudgifter og eventualforpligtelser.

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING

om en effektiv håndhævelse af budgetovervågningen i euroområdet

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR -

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 136, sammenholdt med artikel 121, stk. 6,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkastet til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg¹,

efter den almindelige lovgivningsprocedure og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) De medlemsstater, der har euroen som valuta, har særlig interesse i og ansvar for at føre økonomiske politikker, som bidrager til, at Den Økonomiske og Monetære Union fungerer korrekt, og at undgå politikker, som bringer den i fare.
- (2) Traktaten tillader, at der vedtages specifikke foranstaltninger i euroområdet, som går ud over de bestemmelser, der gælder for alle medlemsstater, med henblik på at sikre, at Den Økonomiske og Monetære Union fungerer korrekt.
- (3) Det er nødvendigt, at der indføres yderligere sanktioner til at håndhæve budgetovervågningen mere effektivt i euroområdet. Disse sanktioner bør styrke troværdigheden i Unionens rammer for den finanspolitiske overvågning.
- (4) Reglerne i denne forordning bør sikre rimelige, rettidige, graduerede og effektive mekanismer for overholdelse af den forebyggende og den korrigerende del af stabilitets- og vækstpakten, navnlig forordning (EF) nr. 1466/97 af 7. juli 1997 om styrkelse af overvågningen af budgetstillinger samt overvågning og samordning af økonomiske politikker² og Rådets forordning (EF) nr. 1467/97 af 7. juli 1997 om fremskyndelse og afklaring af gennemførelsen af proceduren i forbindelse med uforholdsmæssigt store underskud³.

¹ EUT C [...] af [...], s. [...].

² EFT L 209 af 2.8.1997, s. 1.

³ EFT L 209 af 2.8.1997, s. 6.

- (5) Sanktionerne mod de medlemsstater, der har euroen som valuta, i den forebyggende del af stabilitets- og vækstpakten bør virke som incitamenter til at føre forsigtige finanspolitikker. En forsigtig finanspolitik bør sikre, at vækstraten for de offentlige udgifter normalt ikke overskrider en forsigtig mellemfristet BNP-vækstrate, medmindre overskridelsen modsvares af stigninger i de offentlige indtægter, eller diskretionære indtægtsbegrænsninger modsvares af udgiftsbegrænsninger.
- (6) Forsigtige finanspolitikker bør medføre, at det mellemfristede budgetmål reelt nås og fastholdes. Hvis medlemsstaterne overholder det mellemfristede mål for budgetstillingerne, skulle de kunne opretholde en sikkerhedsmargen med hensyn til referenceværdien for det offentlige underskud på 3 % af BNP, som kan sikre, at der gøres hurtige fremskridt hen imod holdbare finanser, samtidig med at der er budgetmæssigt manøvrerum, navnlig under hensyntagen til behovene for offentlige investeringer.
- (7) I den forebyggende del af stabilitets- og vækstpakten bør incitamentet til at føre forsigtige finanspolitikker bestå i en forpligtelse til at deponere et rentebærende beløb, som midlertidigt pålægges en medlemsstat, som har euroen som valuta, og som gør utilstrækkelige fremskridt med sin budgetmæssige konsolidering. Det bør være tilfældet, når en medlemsstat efter en indledende advarsel fra Kommissionen fortsætter sin hidtidige politik, som, selv om den ikke udgør en overtrædelse af forbuddet mod et uforholdsmæssigt stort underskud, er uforsigtig og potentielt kan skade Den Økonomiske og Monetære Unions rette funktion, og Rådet derfor retter en henstilling i henhold til traktatens artikel 121, stk. 4.
- (8) Den rentebærende deponering, der pålægges, bør frigives til den pågældende medlemsstat med påløbne renter, når Rådet har konstateret, at den situation, der gav anledning til forpligtelsen til at deponere beløbet, er bragt til ophør.
- (9) I den korrigerende del af stabilitets- og vækstpakten bør sanktionerne mod de medlemsstater, der har euroen som valuta, antage form af en forpligtelse til at deponere et ikke-rentebærende beløb i tilknytning til en rådsafgørelse, som fastslår, at der foreligger et uforholdsmæssigt stort underskud, samt forpligtelsen til at betale en bod, hvis Rådets henstilling om at korrigere et uforholdsmæssigt stort underskud ikke efterkommes. Disse sanktioner bør pålægges, uanset om det tidligere er blevet pålagt den pågældende medlemsstat at deponere et rentebærende beløb eller ej.
- (10) Størrelsen af den rentebærende deponering, den ikke-rentebærende deponering og den bod, der fastlægges i denne forordning, bør fastsættes således, at der sikres en graduering af sanktioner i den forebyggende og den korrigerende del af stabilitets- og vækstpakten, og der tilvejebringes tilstrækkelige incitamenter til, at de medlemsstater, der har euroen som valuta, overholder Unionens finanspolitiske rammer. Den bod, der er knyttet til traktatens artikel 126, stk. 11, jf. artikel 12 i forordning (EF) nr. 1467/97⁴, består af en fast komponent svarende til 0,2 % af BNP og en variabel komponent. Der sikres således graduering og ligebehandling mellem medlemsstaterne, hvis den rentebærende deponering, den ikke-rentebærende deponering og den bod, der er fastlagt i denne forordning, svarer til 0,2 % af BNP, som er størrelsen af den faste komponent i den bod, der er knyttet til artikel 126, stk. 11, i traktaten.

⁴

EFT L 209 af 2.8.1997, s. 6.

- (11) Rådet bør have mulighed for at mindske eller annullere de sanktioner, der er pålagt en medlemsstat, som har euroen som valuta, på grundlag af et forslag fra Kommissionen, efter at den pågældende medlemsstat har fremsat en begrundet anmodning derom. I den korrigerende del af stabilitets- og vækstpakten bør Kommissionen også kunne foreslå at mindske størrelsen af en sanktion eller annullere den på grund af exceptionelle økonomiske omstændigheder.
- (12) Den ikke-rentebærende deponering bør frigives, når det uforholdsmæssigt store underskud er korrigeret, idet renterne på sådanne deponeringer og den bod, der er opkrævet, bør fordeles blandt de medlemsstater, der har euroen som valuta, og som ikke har et uforholdsmæssigt stort underskud og heller ikke er omfattet af nogen procedure i forbindelse med en uforholdsmæssigt stor ubalance.
- (13) Beføjelsen til at vedtage individuelle afgørelser om gennemførelse af de sanktionsmekanismer, der er fastlagt i denne forordning, bør tillægges Rådet. Som led i den samordning af medlemsstaternes økonomiske politikker, der foretages i Rådet, jf. traktatens artikel 121, stk. 1, udgør disse individuelle afgørelser en integreret opfølgning af de foranstaltninger, Rådet vedtager i overensstemmelse med traktatens artikel 121 og 126 og forordning (EF) nr. 1466/97 og (EF) nr. 1467/97.
- (14) Eftersom denne forordning indeholder generelle regler for en effektiv håndhævelse af forordning (EF) nr. 1466/97 og (EF) nr. 1467/97, bør den vedtages efter den almindelige lovgivningsprocedure, jf. traktatens artikel 121, stk. 6.
- (15) Da målet om at skabe en ensartet sanktionsmekanisme ikke i tilstrækkelig grad kan opfyldes af medlemsstaterne, kan Unionen vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går denne forordning ikke ud over, hvad der er nødvendigt for at nå dette mål —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

Kapitel I

Genstand

Artikel 1

Genstand og anvendelsesområde

1. I denne forordning fastlægges et system med sanktioner, der skal styrke den forebyggende og den korrigerende del af stabilitets- og vækstpakten i euroområdet.
2. Denne forordning gælder for de medlemsstater, der har euroen som valuta.

Artikel 2

Definitioner

I denne forordning forstås ved:

- 1) "den forebyggende del af stabilitets- og vækstpagten": det multilaterale overvågningssystem, der er fastlagt i forordning (EF) nr. 1466/96 af 7. juli 1997
- 2) "den korrigerende del af stabilitets- og vækstpagten": den procedure for kontrol med medlemsstaternes uforholdsmæssigt store underskud, der er fastlagt i traktatens artikel 126 og forordning (EF) nr. 1467/97 af 7. juli 1997
- 3) "exceptionelle økonomiske omstændigheder": omstændigheder, hvor et offentligt underskuds overskridelse af referenceværdien anses for at være exceptionelt i den betydning, der er fastlagt i traktatens artikel 126, stk. 2, litra a), andet led, og i forordning (EF) nr. 1467/97.

Kapitel II

Sanktioner i den forebyggende del af stabilitets- og vækstpagten

Artikel 3 *Rentebærende deponering*

1. Hvis Rådet i overensstemmelse med traktatens artikel 121, stk. 4, retter en henstilling til en medlemsstat om at træffe de nødvendige tilpasningsforanstaltninger i tilfælde af en væsentlig afvigelse fra en forsigtig finanspolitik, jf. artikel 6, stk. 3, i forordning (EF) nr. 1466/97, pålægger Rådet, der træffer afgørelse på forslag af Kommissionen, medlemsstaten at deponere et rentebærende beløb. Afgørelsen anses for at være vedtaget af Rådet, medmindre det med kvalificeret flertal beslutter at forkaste forslaget inden for en frist på ti dage, efter at Kommissionen har vedtaget det. Rådet kan ændre forslaget i overensstemmelse med traktatens artikel 293, stk. 1.
2. Den rentebærende deponering, som Kommissionen fremsætter forslag om, beløber sig til 0,2 % af den pågældende medlemsstats bruttonationalprodukt (BNP) i det foregående år.
3. Det deponerede beløb skal forrentes til en sats, som afspejler Kommissionens kreditrisiko og den relevante investeringsperiode.
4. Uanset stk. 2 kan Kommissionen, efter at den pågældende medlemsstat har fremsat en begrundet anmodning til Kommissionen inden for en frist på ti dage, efter at Rådet har vedtaget den i stk. 1 omhandlede henstilling, fremsætte forslag om at mindske det deponerede rentebærende beløb eller om at annullere det.
5. Hvis den situation, der har givet anledning til den i stk. 1 omhandlede henstilling, ikke længere gør sig gældende, træffer Rådet på forslag af Kommissionen afgørelse om, at det deponerede beløb og de påskrevne renter tilbagebetales til den pågældende medlemsstat. Rådet kan ændre Kommissionens forslag i overensstemmelse med traktatens artikel 293, stk. 1.

Kapitel III

Sanktioner i den korrigerende del af stabilitets- og vækstpagten

Artikel 4

Ikke-rentebærende deponering

1. Hvis Rådet i overensstemmelse med traktatens artikel 126, stk. 6, fastslår, at der foreligger et uforholdsmæssigt stort underskud i en medlemsstat, pålægger Rådet, der træffer afgørelse på forslag af Kommissionen, medlemsstaten at deponere et ikke-rentebærende beløb. Afgørelsen anses for at være vedtaget af Rådet, medmindre det med kvalificeret flertal beslutter at forkaste forslaget inden for en frist på ti dage, efter at Kommissionen har vedtaget det. Rådet kan ændre forslaget i overensstemmelse med traktatens artikel 293, stk. 1.

2. Den ikke-rentebærende deponering, som Kommissionen fremsætter forslag om, beløber sig til 0,2 % af den pågældende medlemsstats BNP i det foregående år.

3. Hvis medlemsstaten har deponeret et rentebærende beløb hos Kommissionen i overensstemmelse med artikel 3, konverteres den rentebærende deponering til en ikke-rentebærende deponering.

Hvis størrelsen af det tidligere deponerede rentebærende beløb og af de renter, der er påløbet, overstiger størrelsen af den påkrævede ikke-rentebærende deponering, tilbagebetales differencen til medlemsstaten.

Hvis størrelsen af den påkrævede ikke-rentebærende deponering overstiger størrelsen af det tidligere deponerede rentebærende beløb og de renter, der er påløbet, betaler medlemsstaten differencen, når den deponerer det ikke-rentebærende beløb.

4. Uanset stk. 2 kan Kommissionen på grund af exceptionelle økonomiske omstændigheder, eller efter at den pågældende medlemsstat har fremsat en begrundet anmodning til Kommissionen inden for en frist på ti dage, efter at Rådet har vedtaget sin afgørelse i henhold til traktatens stk. 126, stk. 6, fremsætte forslag om at mindske det deponerede rentebærende beløb eller om at annullere det.

Artikel 5

Bod

1. Hvis Rådet i overensstemmelse med traktatens artikel 126, stk. 8, konstaterer, at en medlemsstat ikke har truffet virkningsfulde foranstaltninger til opfølgning af dets henstilling inden for den fastlagte frist, træffer Rådet på forslag af Kommissionen afgørelse om, at den pågældende medlemsstat skal betale en bod. Afgørelsen anses for at være vedtaget af Rådet, medmindre det med kvalificeret flertal beslutter at forkaste forslaget inden for en frist på ti dage, efter at Kommissionen har vedtaget det. Rådet kan ændre forslaget i overensstemmelse med traktatens artikel 293, stk. 1.

2. Den bod, som Kommissionen fremsætter forslag om, beløber sig til 0,2 % af den pågældende medlemsstats BNP i det foregående år.

3. Hvis medlemsstaten har deponeret et ikke-rentebærende beløb hos Kommissionen i overensstemmelse med artikel 4, konverteres den ikke-rentebærende deponering til en bod.

Hvis størrelsen af det tidligere deponerede ikke-rentebærende beløb overstiger størrelsen af den påkrævede bod, tilbagebetales differencen til medlemsstaten.

Hvis størrelsen af den påkrævede bod overstiger størrelsen af det tidligere deponerede ikke-rentebærende beløb, eller hvis der ikke tidligere er deponeret et ikke-rentebærende beløb, betaler medlemsstaten differencen, når den betaler boden.

4. Uanset stk. 2 kan Kommissionen på grund af ganske særlige økonomiske omstændigheder, eller efter at den pågældende medlemsstat har fremsat en begrundet anmodning til Kommissionen inden for en frist på ti dage, efter at Rådet har vedtaget sin afgørelse i henhold til traktatens stk. 126, stk. 8, fremsætte forslag om at annullere boden eller mindske bodsbeløbet.

Artikel 6

Tilbagebetaling af den ikke-rentebærende deponering

Hvis Rådet i overensstemmelse med traktatens artikel 126, stk. 12, beslutter at ophæve nogle af eller alle sine afgørelser, tilbagebetales eventuelle ikke-rentebærende beløb, som medlemsstaten har deponeret hos Kommissionen, til den pågældende medlemsstat.

Artikel 7

Fordeling af renter og bod

De renter, Kommissionen har tjent på de beløb, der er deponeret i henhold til artikel 4, og den bod, der er opkrævet i henhold til artikel 5, udgør andre indtægter, jf. traktatens artikel 311, og fordeles blandt de medlemsstater, der har euroen som valuta, og som ikke har et uforholdsmæssigt stort underskud efter traktatens artikel 126, stk. 6, og heller ikke er omfattet af en procedure i forbindelse med uforholdsmæssigt store ubalancer i den betydning, der er fastsat i forordning (EU) nr. [.../...], i forhold til disse medlemsstaters respektive vægt i deres samlede bruttonationalindkomst.

KAPITEL IV

GENERELLE BESTEMMELSER

Artikel 8

Afstemning i Rådet

Hvad angår de foranstaltninger, der er omhandlet i artikel 3, 4 og 5, må kun de medlemmer af Rådet, som repræsenterer medlemsstater, der har euroen som valuta, deltage i afstemningen, og Rådet handler uden at tage stemmeafgivningen fra det medlem i Rådet, der repræsenterer den berørte medlemsstat, i betragtning.

Det kvalificerede flertal af de medlemmer af Rådet, der er omhandlet i stk. 1, defineres som angivet i traktatens artikel 238, stk. 3, litra a).

Artikel 9
Ikrafttrædelse

Denne forordning træder i kraft på [xx]dagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i medlemsstaterne i overensstemmelse med traktaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den

På Europa-Parlamentets vegne
Formand

På Rådets vegne
Formand